

VINKO MÖDERNDORFER

Nedeljski izlet

(slovenska kronika)

“Že pol ure vas čakam,” je bil siten Fredi, ko so Marjan, Slavko in Lojz prišli izza vogala. Ob njegovi nogi je veselo poskakoval Šeki. Mešanec med volčjakom in še nečim mnogo mnogo manjšim.

“Vam povem, Šeki je krasen, razumeva se, kot da se pozna že celo življenje,” je bil navdušen Fredi. “Šeki, dovoli, da ti predstavim svoje najboljše prijatelje ...” Šeki ves navdušen skoči v Marjana in potem še v Lojza in Slavca. Vsi trije se sklonijo k njemu in ga božajo, Marjan celo dovoli, da mu Šeki polži obraz. Mali mešanec pa skače od enega do drugega, miga z repom in navdušeno cvili.

“A vidite, kako lepo mu paše Jakobova ovratnica,” se k Šekiju skloni še Fredi in s prsti pogladi rdečo ovratnico, kot bi bila zaslužno odlikovanje.

“Ja, tvoj Jakob je bil nekaj posebnega!” reče Marjan.

“Seveda je bil,” pritrdi Fredi, “Jakob je bil pravi človek, pravi pasji človek,” potem počepne pred Šekija in ga objame z obema rokama, “zapomni si to, Šeki: nobenemu psu ne bi zaupal Jakobove ovratnice, samo tebi. A zdaj vidiš, koliko mi pomeniš!”

Šeki zalaja in tudi Fredija široko polži po obrazu.

“Gremo,” reče Slavko in se dvigne.

“Jaz sem poskrbel za pijačo,” hlastne Lojz in iz svoje črne aktovke, ki jo kot veliko dragocenost tišči pod pazduho, ponosno potegne steklenico travarice.

Črno usnjeno aktovko je Lojz uporabljal, ko je še hodil v pisarno, danes pa jo nosi s sabo samo, kadar gredo prijatelji enkrat na mesec, ponavadi v nedeljo, na ekskurzijo, kot temu pravijo.

"Pili bomo šele potem," je strog Fredi, "trezni moramo biti, to niso šale."

"Se strinjam," pritrdi Slavko in si poskuša še enkrat zavezati kravato. "Prekleta baba, nalašč mi jo je tako trdo zavezala."

"Daj, bom jaz ..." Marjan stopi k Slavku, mu odrine roki od vozla na kravati, kot to naredimo otroku, da ne bi česa pokvaril, razveže kravato in jo potem počasi in precizno zavezuje nazaj. Slavko spusti roki ob telesu in ubogljivo čaka ...

Vsi štirje se v tišini ukvarjajo s sabo. Vsi so se nedeljsko oblekli. Celo Fredi je iz omare potegnil praznični lovski klobuk. Vse gumbe na čistem lovskem suknjiču ima zapete in škornje zloščene. Lojz je oblečen v srajco in široko pisano kravato, ki jo je dobil ob odhodu v invalidsko leta enaindevetdeset. Hlače ima zlikane in ob kolenu usnjeno aktovko, ki se sveti, saj jo je dopoldne celo uro drgnil s *Polich corona*, za *globinsko poliranje usnja in usnjenih izdelkov*. Marjan je oblečen športno, vendar elegantno. Mladostno. Namesto kravate ima svilen rutico. Iz omare pa je potegnil bele platnene hlače, na katerih se vidi ostro zalikan rob ... *Ema je vedno likala robove na hlačah. Tega nisem maral, pa si ni dala dopovedati. Potem sem obupal ... Edino, kar mi je preostalo, je bilo to, da sem, preden sem šel v pisarno, šel v stranišče, v kabini slekel hlače in kakšnih deset minut mečkal zalikan rob ... Pa še potem sem se ves dan počutil zelo slabo. Kot bi pobegnil iz petdesetih let. Celo na kavbojke mi je delala robove. Robove, ostre kot britev. Nalašč je to počela. Nalašč.*

"Tako, pa imaš! Kravata je zavezana, kot se spodobi!" Marjan se nagne rahlo nazaj, da bi od daleč preveril, če vozal pod Slavkovim vratom mogoče le ni preveč postrani. Potem ga ploskne po ramenu: "Priznaj, da sem boljši od tvoje žene!"

"Brez skrbi, da si," reče Slavko. "Če bi znal še kaj drugega poleg zavezovanja kravat, bi te v trenutku zamenjal zanjo!"

Lojz se neumno zareži in stisne k sebi svojo aktovko.

"Dajmo, dajmo," zamahne z roko Fredi, "saj ne gremo na ohcet!"

Potem se počasi spravijo v Fredijevega *lovskega terenca*. Tako je imenoval vojaški džip, ki ga je kupil po zelo ugodni ceni leta dvaindevetdeset, zdaj pa ga je uporabljal samo, kadar so s fanti šli na nedeljski izlet. Fredi in Marjan sta zlezla na sprednje sedeže, Slavko in Lojz pa sta sedla zadaj. Šekija je Fredi porinil v prtljažni del avtomobila. In Šeki je bil kar zadovoljen.

"Imamo vse?" je še zadnjič vprašal Fredi.

Fantje so malo pomislili, se prijeti za žepe, potem pa vsak zase prikimali.

Avto se je nekajkrat zatresel, zarohnel je kot kak gradbeni stroj na gradbišču avtocestne trase, od zadaj se je črno zakadilo, potem pa je mrcina speljala po spokojni predmestni ulici.

Šeki je divje lajal vse do ovinka.

Dolgo ni nihče spregovoril. Nastavljali so obraze nedeljskemu soncu in se naslajali nad praznimi cestami ...

"Čez dve uri bo gužva," poznavalsko pripomni Fredi, "vsi bojo na cestah. Vračali se bojo z vikendov."

"Zato pa je dobro, da gremo v tem času," reče Slavko in gleda na cesto.

"Kdaj se bomo pa vrnili?" vpraša Lojz in si oblizne ustnice.

"Kot ponavadi," odgovori Fredi in zavije na makadamski cestni odcep.

"Doma sem imel težave," plaho reče Lojz. "Moral sem pobegniti."

Marjan se ozre na zadnja sedeža: "Tvoja sestra bi te lahko enkrat pustila pri miru."

"Skrbi jo," odgovori Lojz in začne pokljati s prsti.

"Kaj jo ima za skrbet!" se skoraj razburi Slavko. Skoraj petdeset let imaš, odrasel človek si, lahko se družiš s komerkoli in greš kamorkoli."

"Ah," zamahne z roko Lojz, "saj veš, kuha mi, pere, skrbi zame ..."

"To ji še ne daje pravice, da te maltretira, končno ni tvoja žena," se Marjan spet obrne naprej.

"Če bi moja baba tako delala z mano, bi jo ubil. Definitivno bi jo," reče Slavko in srepo gleda predse. "Babe so morilke. Morijo nas na dolge proge. Mislijo, da se lahko v vse vmešavajo in to samo zato, ker nam enkrat na mesec operejo par gat." Slavko se zdaj obrne k Lojzu, ga z roko zagrabi za koleno in stisne. "Lojz, če bi bil jaz na tvojem mestu, bi jo nagnal. Stanovanje je tvoje. Naj gre in si najde dedca. Ti pa tudi ... Hočem reči ... Zaživi svoje življenje tako, kot ga želiš živet."

Lojz požre slino tako glasno, da se to sliši celo v Fredijevem klopotajočem lovskem terencu. Marjan se spet ozre prek ramena, v vzratnem ogledalu pa se pojavijo Fredijeve radovedne oči.

"Saj bi ... Ampak se bojim ..." skoraj zajeclja Lojz in glas se mu prelomi kot pubertetniku ... "Bojim se, da bi bil potem čisto sam ..." še reče in pogled mu bega od Slavka prek vzratnega ogledala do Marjana. Nihče ne reče nič, samo gledajo se, zato Lojz čez čas še doda: "Mehur me daje. Fredi, a lahko za hip ustaviš?"

Fredi v trenutku zavre in zavije s ceste, kot bi že dolgo pričakoval to prošnjo. Šekija, ki se je v prtljažnem delu avtomobila povsem umiril, vrže na zadnje sedeže, da prestrašen zacvili in kratko zalaja. Lojz brez besed odpre vrata in se z aktovko v naročju odpravi proti najbližjemu grmovju.

"Če ga bo še enkrat pretepla, ji bom zbil protezo," sikne Slavko in gleda za Lojzem, ki izgine v grmovju. Fredi in Marjan ne rečeta nič.

Ko se Slavko vrne, nadaljujejo z vožnjo. Večinoma so tiho. Zrejo predse.

Zaradi Lojzovega mehurja se še nekajkrat ustavijo in Lojz vedno odkolovrati za bližnji grm z aktovko v roki. Potem zavijejo v znani hrib. Nedeljsko popoldne se preveša v zgodnji nedeljski večer. Premetava jih po kamenju in kolovoz se vedno bolj zasekava med visokimi smrekami. Temneje postaja ... Kar malo grozeča temina smrek gosti misli, ko vsak zase strmi v svoj konec.

Ponoči imam službo ... Do desetih bomo že nazaj ... Pa saj niti ni tako slabo, če delam ponoči ... Ponoči ni nikogar ... Sam sem. Včasih sanjarim, da bi bilo fino, če bi bil jaz edini človek na svetu ... Vse bi bilo prazno ... Nikjer nikogar ... Vsak dan bi spal v drugem stanovanju. Včasih bi si privoščil in spal v skupščini ali pa v kakem muzeju ... Hodil bi po trgovinah in lahko bi imel vse, kar bi si pozelel ... Ah! Brezveze. V resnici bi najbolj pogrešal nedeljske izlete. Ja,

pogrešal bi prijateljsko druženje. Kaj pa, če bi bili na svetu samo mi štirje? Ja, to bi bilo nekaj! To!!

Enkrat bo crknil in bomo obstali v bregu ... Slišim ga, kako ropota ... Ves je razštiman ... Pa star je tudi ... Dvajset let je za vsak avto veliko ... Jasno, kar vojska uporablja, je tisočkrat zgonjeno ... Ko bo enkrat dokončno crknil, kako se bomo potem privlekli sem gor ... Marjanov avto ni za v hrib, tudi Slavčev ne ... Morali si bomo poiskat drugačno zabavo ...

Moja je samo enkrat dvignila roko name, tri mesece je imela gips in še danes ima vijak v zapestju. Ženske je treba vzgojit. Kot živali. Če jih pustiš, delajo s tabo, kar hočejo ... Lojz je lep primer ... Sestra ga maltretira ... Ko se napije, ga pusti ležat v veži, zadnjič ga je z ročajem od metle ... Jaz bi jo zbil do nezavesti. Pa saj jim paše. Rade so tepene. To je v njihovi naturi. Biologija tako hoče. Moški je tisti, ki daje, ženska sprejema. Luknja in kurac! Nekdo udari in drugi nastavi! Če to ne funkcionira, je vse narobe. Svet stoji na tem. Ekonomija! Politika! Kultura! Vse! To je to. Vsak dan jih je treba fukat. Ali pa butat! Kar je isto! To je ljubezen.

Nisem alkoholik ... Pijem, to že ... Toliko, kot vsi ... Ni prav, da mi Katarina kar naprej očita ... Končno pijem za svoj denar ... Kaj pa naj počnem drugega ... Slavc ima prav ... Ne bi se ji smel pustit ... Ampak, moja sestra je ... Mami sem obljubil, da bom skrbel zanjo ... V resnici se žrtvujem ... Nikoli si ne bom našel ženske ... Kako to, da ima lahko Fredi toliko ljubic? Najbrž zato, ker živi sam ... Saj si ne upam nobene pripeljat domov ... Katarina bi vso noč prisluškovala ... Sicer me pa ženske ne zanimajo ... In tudi alkoholik nisem ... To moram razčistiti ... Enkrat se morava s Katarino uvesti in pogovoriti ... Razumela bo ... Moja sestra je ...

"Prišli smo deset minut prej kot ponavadi," ponosno reče Fredi, ko zapelje pred napol podrto hišo, naslonjeno na strmo gozdno pobočje. Izstopijo. Slavko se pretegne, Marjan si prižge cigareto, Lojz s svojo aktovko izgine za vogalom, Fredi pa odpre zadnji del avtomobila in spusti Šekija. Pes maha z repom, skače od enega do drugega, potem pa začne vohati po vogalih hiše in vsake toliko časa dvigne nogo.

"Druge pse voha," reče Fredi.

"Psi imajo to urejeno," prikima Slavko, "zamarkirajo svoj teritorij, pustijo jasno sporočilo: tu sem bil, to je moje, vsi ostali ste nezaželeni. Ja, živali imajo to urejeno," bolj sam zase modruje Slavko.

"Ponoči imam šiht," reče Marjan.

"Bomo kar začeli," se odloči Fredi in ploskne z rokama. Izza vogala se vrne Lojz, Šeki ga veselo oblaja. Fredi odpre prtljažnik in iz njega potegne v staro vojaško deko zavito lovsko puško.

"Naboje imaš?" je zaskrbljen Slavko. "Da ne bo tako kot zadnjič, ko si jih pozabil ..."

"In smo šli brez kurca na svatbo," se zareži Lojz in oči se mu svetijo. Marjan in Slavko mu pritegneta, Fredi pa samo pihne, češ kar zajebavajte, kar zajebavajte, in s puško v roki odide po stezi za hišo. Slavko, Marjan in Lojz mu sledijo. Lojz

se še vedno hahlja in sam zase ponavlja: "Brez kurca na svatbo, brez kurca na svatbo ..." Šeki laja in veselo skače okoli v gosji red postrojene četverice.

Na drugi strani se v hrib zajeda opuščen kamnolom. Na dnu stoji nizka, podolgovata stavba. Ostanek nekakšnega silosa za pesek in drobir ... Dolga hiša nima oken, streha pa je krita s tolčeno pločevino. Fredi, Slavko, Marjan in Lojz se po ozki stezi spustijo k poslopju. Fredi iz žepa potegne ključ in odklene ključavnico na debeli verigi. Marjan in Slavko odpreta velika železna vrata.

"Kar naprej pejte," reče Lojz, "mene mehur," in s svojo aktovko izgine za zidom. Šeki laja. Fredi, Marjan in Slavko vstopijo.

Prostor je temen in prazen, samo tu in tam skozi pločevinasto kritino v prostor pronicne kak ozek pramen prašne svetlobe. Slavko za vrati potipa za stikalom. Sredi prostora zasveti ena sama gola žarnica. Prostor od znotraj, sploh pa ob taki tajinstveni svetlobi, izgleda precej daljši, kot je v resnici. Od vrat pa vse do zadnjega zida, ki je naslonjen na strmo pobočje kamnoloma, je petdeset korakov, tako pa deluje, kot da jih je še najmanj enkrat toliko. Žarnica, ki kolikor toliko razsvetljuje prostor, golo in žalobno visi s strešnega trama sredi dolgega prostora, kot luč, ki jo človek pozabi ugasniti, preden zaspi. Vse je malce strašljivo, predvsem pa prašno.

"Hvala bogu, da elektrike še niso izklopili," reče Slavko.

"Saj jo plačujem," vzklikne Fredi, "od hiše sem sem jo lastnoročno potegnil."

Šeki zalaja. Vsi trije se ozrejo. Pes stoji v varni razdalji pred vrati in laja v notranjost.

"Šeki, Šeki!" zakliče Fredi. "Priden kuža. No, pridi sem, pridi!"

Vendar se pes ne premakne. Samo nasrši se.

"Noče," ugotovi Marjan, "pripeljat ga boš moral."

"Prekleti pes!" zabenti Fredi, porine puško v Marjanovo naročje in se odpravi po Šekija. Šeki prestrašeno počepne, ko ga Fredi zagradi za ovratnico. Medtem se vrne Lojz. "Mehur me več ne uboga," se opravičuje, v naročju pa vse bolj stiska svojo aktovko.

"Je že v redu, je že v redu," v pomirjajočem tonu govori Fredi psu in ga poskuša zriniti v notranjost, pes pa se upira, z vsemi štirimi se zakoplje v pesek. Fredi ga zato z vleče kot vrečo cementa. Zadnji vstopi Lojz. Ko so vsi v stavbi, Slavko zapre vrata. Mrak postane gostejši in Šekijevo cviljenje nenadoma zadoni v praznem in dolgem prostoru.

"No, pa dajmo!" reče Marjan.

"Prav," prikima Fredi in začne vleči psa proti zadnji steni na koncu prostora. Pes se otepa in rine nazaj, vendar je Fredi nepopustljiv. Šekija trdo drži za ovratnico. Belkast prah se dviguje izpod pasjih tac, ki drsajo po tleh. Prašni delci po tankih pramenih svetlobe, ki skozi luknje v pločevinasti strehi kljub vsemu vdirajo v prostor, plezajo navzgor, kjer se zavrtinčijo in spet poniknejo v temo ...

"A ni kot v kaki katedrali!" vžičeno reče Lojz in oči se mu zaiskrijo, ko gleda žarke svetlobe, ki nenadoma, zaradi migetajočega belega prahu, zažarijo v globini prostora in spet zbledijo. Marjan in Slavko ne rečeta nič. Čakata.

Fredi Šekija privleče do zadnje stene, kjer je v tla zacementiran kratek drog z železnim obročem na vrhu, s katerega visi veriga. Z njo pripne psa in se počasi odpravi nazaj proti prijateljem, ki so ga ves čas nemo opazovali.

"Kaj pa ovratnica!" zakliče Marjan. "A ovratnico boš pa kar pustil?"

"O, jebemti," se z dlanjo udari po čelu Fredi, "Jakobova ovratnica!" Potem se vrne in z vratu prestrašenega psa, ki je zdaj počepnil, spodvil svoj kratki rep med noge in se naredil še manjšega, kot je, sname ovratnico, si jo vtakne v žep, okoli pasjega vratu pa ovije verigo in jo s kavljem čvrsto stisne, da Šeki kratko zjavka. Potem se Fredi napoti k trojici, ki ga opazuje iz daljave.

"Petdeset korakov," reče, ko pride do njih, "vedno jih preštejem petdeset."

"To je približno petindvajset metrov," zamomlja Marjan.

"Ja, to je pa že kar športna razdalja," prikima Fredi, "kdo bo prvi?"

"Dajmo tako kot zadnjič, po abecedi," predlaga Slavko, "to je najbolj pošteno."

"Prav," prikima Fredi, "bom jaz prvi!" Potem iz Marjanovih rok vzame puško, jo prelomi, seže v žep po naboj in ga vstavi v cev.

"Samo pazi, da bo tudi za nas kaj ostalo," ga Marjan svareče prime za ramo.

Fredi se samo nasmehne in dvigne puško k licu. Na nasprotnem koncu pred zidom pa se žival v želji, da bi bila čim manjša, čim bolj neopazna, zvije v klobčič. Šeki prestrašeno zre v četverico. Same oči so ga. Leskečejo se pred belino zida.

Poči in prah se v hipu dvigne. Žarki rdečkaste svetlobe zahajajočega nedeljskega sonca, ki po vsej dolžini prebadajo prostor, zažarijo in zatrepečejo ... Žarnica zaniha in v lica štirih moških butne zračni sunek, ki se vrne od nasprotne stene.

"Fantastično, kot v katedrali," je vse bolj ganjen Lojz.

Poku sledi trenutek tišine. Samo trenutek, toliko da se iz telesa trepetajoče živali izvijeta bolečina in strah. Šeki zatuli. Zvok je nekakšna mešanica laježa, cviljenja in tistega grlenega glasu, ki se v smrtni grozi iztrga iz vsakega bitja.

"Nogo si mu odbil," reče Slavko.

"Jasno, tja sem ciljaj," se nasmehne Fredi. "Zato, da bo tudi za vas kaj ostalo."

Zdaj puška roma v Lojzove roke: "Ti si na vrsti!!"

"A že?" je presenečen Lojz. Z eno roko drži puško, z drugo pa si aktovko stisne med kolena, potem nerodno prelomi puško. Fredi v cev vtakne nov naboj. Na nasprotni strani pa žival stoji na treh nogah in se trese ... Zadnja pasja noga je krajša za tretjino. Rdeča razcefrana goba mesa žari iz daljave. Prah se poseda, žarnica se je umirila ... Lojz dvigne puško ... Roke se mu tresejo ... Zamiži na eno oko ... Obraz se mu spači v grimaso ... Usta se smešno odprejo in leva ustnica se zavije navzgor ...

Poči in prah se spet dvigne. Prah, ki se zavrtinči med žarki večerno svetlobe, za hip obstoji, kot slika. Potem sledi pasje lajanje, bevskanje, trganje z verige, skakanje okoli železnega droga.

"Nisi zadel," reče Fredi, "samo prestrašil si ga. Marjan bo imel zdaj težko nalogo."

Marjan brez besed vzame puško, jo prelomi in vtakne naboj. Žival na drugi strani pa se otepa, obupno bori z debelo verigo, poskuša jo strgati, pregrizniti. S tremi nogami skače v zrak, se odriva, vleče, cufa ... Niti za hip ni pri miru, vrti se okoli svoje osi, spušča grlene glasove, laja, bevska, cvili ... Bele lise na Šekijevem kožuho pordečijo. Krvaveči štrcelj se vlači po belem prahu.

Poči. Prah. Svetloba. Trenutek tišine.

"V trebuh si ga."

"Ne, v rit."

"No, v zadnji del."

Žival poskuša vstati. S sprednjima tačkama se dviguje. Poskuša se odvreči stran. Ne več stran od smrti, zdaj samo še stran, v samoto, v kak miren kot. Vendar ji kratka veriga tega ne dopušča, tako da samo kroži, centimeter za centimetrom, okoli železnega droga. Zadnji del telesa, spremenjen v pulzirajočo gmoto krvavega mesa, pa se vleče po prahu. Šeki ne laja več, tudi cvili ne ... Iz razdalje petdesetih človeških korakov se sliši zgolj hropeče dihanje živali in rožljanje verige.

Slavko dvigne puško k obrazu. Slavko, edini vojak, veteran v četverici ... *Prav tako sem leta enaindevetdeset dvignil armbrust, bazuko pomeril v železno pošast ... Ko pomeriš, moraš pomeriti skozi življenje na drugo stran ... Kadar udariš, moraš udariti skozi telo ... Ves se spremeniš v udarec, ves v strel ...* Slavko se razkorači, stisne komolec k telesu, za hip njegovo telo postane orožje, ki ga drži v roki ...

Šeki obmiruje. Kot bi zaslutil. Dvigne glavo v Slavkovi smeri. Ne upira se več. Samo še čaka. Dvigne ušesa (poslednja radovednost?). Oči. Samo velike oči in ušesa, strmo dvignjena v pozor ...

"Fantastično, kot v katedrali!"

Žival odbije v železni drog, kjer jo preseka na pol. Zadnji del mesa odleti k steni.

"Krasno si zadell! Bravo!"

"Ampak se še premika."

"To so živci."

"Bom jaz še enkrat."

"Kot v katedrali, kot v katedrali, kot v katedrali ...!"

Gmota rdečega in razcefranega mesa končno obmiruje.

"Tako, pa je."

"Mehur me daje, bom prec nazaj."

Odprepo vrata. Lojz izgine nekje za zidom. Zunaj je hlad večera. Sonce je zašlo. Potem pokadijo cigareto. Ne pogovarjajo se. Prestopajo se z noge na nogo. Nobene misli ni, samo nekakšna zadovoljna izpolnitev, kot jo čuti človek, kadar se nekaj konča in je življenje spet prosto za nove doživljaje Potem skoraj hkrati ugasnejo cigarete v zato pripravljeni zarjaveli konzervni škatli ob vratih. Fredi zavije puško nazaj v deko in jo položi v zadnji del avtomobila. Iz kota prtljažnika potegne dve lopati in nekaj črnih plastičnih vreč za smeti. Brez besed odidejo nazaj v stavbo in pospravijo krvave ostanke v vreče. Fredi z belim

peskom na sveže nasuje okrvavljen prostor okoli železnega droga, Marjan in Slavko pa za hišo nekajkrat zarineta lopato v peščeni drobir. V plitvo jamo vržeta vrečke in zasujeta. Črna plastika na nekaterih delih še kuka iz peska. Še nekaj lopat belega peščenca in Fredi v prostoru ugasne luč. Zapre vrata in zaklene ključavnico. Pri vodovodni cevi, ki gleda iz zidu, si vsi trije umijejo roke. Drug drugemu očistijo prah z obleke in si poravnajo kravate. Potem pokadijo še eno cigareto.

"Lojza pa še vedno ni," reče Marjan.

"Vedno se zmaže." Jezno pripomni Slavko. "Ne pomnim, da bi v zadnjih dveh letih kdaj pomagal počistit."

"Zdajle bi se mi pa prilegel požirek," požre slino Fredi.

"Lojz!" zakliče Marjan, "Lojz!!!"

Nekaj časa ga složno kličejo, potem pa se odpravijo za stavbo, kjer najdejo Lojza, kako s prazno steklenico v naročju in z odprto usnjeno aktovko pri nogah spi v grmovju. Odnesejo ga v avto in položijo na zadnji sedež. Ko se peljejo mimo hiše nad kamnolomom, reče Fredi: "Starejši ko si, vedno raje se vračaš k hiši, kjer si se rodil." Tudi Marjan in Slavko se zamislita.

Na glavni cesti se priključijo koloni avtomobilov. Fredi polglasno benti nad počasnimi vozniki, ki so pedri, neciviliziranci, ki so primitivci brez jajc, ki niso moški, ki so babe, kaj babe, še babe bi vozile bolj energično ... Marjan zre na cesto in šteje električne drogove, na križišjih pa balkone na stanovanjskih blokih, Slavko vrta po nosu in razmišlja o plešavosti in čudežnih šamponih, ki utrjujejo lasišče, zaradi katerih pa lahko dobiš kožnega raka ... Lojz smrči v pijanskem snu.

Ustavijo pred domačimi bloki v domačem predmestju.

Marjan pogleda na uro. *Še eno uro do šihita ... Stuširam se in grem ...*

Slavko se pretegne. *Upam, da me čaka večerja, sicer jo bom čez zobe usekal, da se ji bo milo storilo ...*

"Lojz, Lojz, doma smo!" Poskuša Fredi zbuditi Lojza, ki smrči vse bolj globoko in se v svojem srečnem snu, celo na smeh se drži, sploh ne da motit ...

"Mater!" Fredi nenadoma zakriči.

"Kaj je? Kaj se je zgodilo?"

Fredi stoji ob zadnjih vratih in gleda na sedež, kjer leži Lojz, roko pa otresa, kot da bi hotel spraviti z nje nekaj zelo neprijetnega ... "Ščije. Prasec ščije na moje sedeže!"

Pristopita Marjan in Slavko. Vsi trije nemočno gledajo, kako se na hlačah med nogama spečega Lojza širi temna lisa.

"Kaj bomo zdaj?" čez čas vpraša Marjan.

"Ah," zamahne z roko Fredi, "v avtu naj prespi, če ga takega spravimo domov, ga bo sestra pretepla na mrtve žlake," in zaloputne vrata.

Potem vsak odide v svojo smer.

Bil je krasen nedeljski izlet, pomisli Marjan in še enkrat pogleda na uro, preden izgine v stopnišču domače hiše.